

4. Loppiaisen jälkeinen sunnuntai

Evankeliumi, Matt. 8: 23-27

Tässä evankeliumissa Vapahtajamme nuhtelee opetuslastensa pelkoa ja heikkoa uskoa, kun he niin kovasti peljästyivät sitä myrskyä, joka nousi heidän ollessaan merellä, ja kuitenkin Jeesus oli heidän kanssaan. ” **Te heikkouskoiset**”, sanoi Jeesus, ” **miksi te olette pelkurit?**” Ja kohta sen jälkeen Hän käski kaikkivaltiaalla sanallaan tuulen ja meren tyyntymään ja niin Hän pelasti heidät kaikesta pelosta. Tässä Jeesuksen puheessa ja menettelyssä opetuslapsiansa kohtaan on paljon sellaista, joka voi antaa valaistusta meidän käsityksellemme oikeasta uskosta Herraan Jeesukseen.

Ajatteleva lukija havainnee näistä Kristuksen sanoista ” **te heikkouskoiset**”, että usko voi olla vahvempi tai heikompi ja sillä voi olla monenlaisia asteita. Kun opetuslapsilla oli usko, mutta kuitenkin ainoastaan heikko usko, niin siitä näyttää seuraavan, että heidän uskonsa olisi voinut olla vahvempi, ja että usko siten voi kasvaa ja lisääntyä tai vähetä. Ja niin todella onkin. Uskossa on tieto, suostumus ja omistaminen. Mitä enemmän tietoa meillä on, mitä sydämellisempi on meidän suostumisemme, ja mitä enemmän uskallusta ja Jeesuksen ja Hänen sovitustyönsä omistamista, sitä vahvempi on meidän uskomme; mutta toisaalta mitä puuttuvaisemmat, kylmemmät ja heikommat ne ovat, sitä heikompi on myös usko.

Suurempi tai pienempi uskon aste voi tulla enemmästä tai vähemmästä tiedosta. Kenellä ihmisellä ei ole ensinkään tietoa, ei hänessä uskoakaan ole. Ei ihminen koskaan voi uskaltaa siihen, jota hän ei tiedä tai tunne. Niin ei ole myöskään mahdollista, että joka sielunsa autuudesta pitää murhetta, voisi turvallisesti uskoa itsensä Jeesukselle ja sanoa ryövärin kanssa: ” **Herra muista minua, kuin tulet valtakuntaas**” ellei hänellä olisi tietoa Jeesuksesta. Sentähden myös Paavali sanoo: ” **Ja kuinka he sen uskovat, josta ei he ole kuulleet?**” Room. 10:14. Mutta niin totta kuin nyt onkin, että missä ei ole ollenkaan tietoa, ei siinä myöskään oikeaa Jumalan Sanan vaikuttamaa uskoa voi olla; niin siitä seuraa myös, että meidän uskomme voi olla suurempi tai pienempi, aina sen mukaan kuinka meidän tietomme enenee tai vähenee.

4. Loppiaisen jälkeinen sunnuntai

Meidän tulee kuitenkin tässä tarkasti huomata, minkälainen tieto on se, josta tässä puhutaan, nimittäin tieto siitä, mitä meidän tulee uskoa ja kenen päälle meidän pitää uskomman. Edellisessä saarnassa on osoitettu, kuinka autuaaksitekevä usko ensi sijassa tarkoittaa sitä, että ihminen on vakuuttunut elävästi sydämessään olevansa vaivainen, luonnostaan kadotettu ja tuomittu syntinen; ja ettei hän itse eikä myöskään kukaan muu koko maailmassa voi vapahtaa häntä tästä surkeasta tilasta, vaan että hänen Vapahtajansa Herra Jeesus, joka myös häntä varten on toimittanut iankaikkisen lunastuksen, sekä voi tehdä sen, että myös tekee sen mitä sydämellisimmällä ilolla ja halulla. Sellaisesta tiedosta ja vakuutuksesta me tässä puhumme, jonka mukaan uskon mitta on erilainen, jos on enemmän tai vähemmän sellaista tietoa. Kaikki muu tieto ja viisaus ei tätä asiaa koske. Sentähden voi yksinkertaisimmalla ihmisellä olla paljon suurempi usko kuin kaikkein oppineemmalla maailmassa. Vaikka joku olisi luonnostaan mitä yksinkertaisin, niin hänellä voi olla kuitenkin sydämessänsä elävä tunteminen syvästä turmeluksestaan ja voimattomuudestaan kaikkeen hyvään, ja hän saattaa myös olla täydellisesti vakuuttunut siitä, ettei koko maailman voima tai rikkaus voi auttaa häntä, vaan yksinään hänen Vapahtajansa Jeesus, jolla on sekä voima että tahto siihen. Jos hänellä nyt on tämä tieto, niin hän tietää tarpeeksi uskoaksensa Vapahtajan päälle; mutta sitä vastoin, jos hänellä olisi kaiken maailman viisaus, muttei hän tuntisi Vapahtajaa, niin hän olisi kuitenkin kaiken viisautensa kanssa viheliäinen ja onneton ihminen.

Syystä että uskomme nyt voi olla suurempi tai pienempi, sen mukaan kuin tieto on, älköön silti kukaan ajatelko, ettei usko voi olla suuri muilla kuin oppineilla ja viisailla maailmassa. Kaukana siitä! tässä puhutaan siitä tiedosta, jonka Jumalan Henki itse vaikuttaa ja sydämessä selittää, ja jonka jokainen ihminen voi saada, siis yhtä hyvin kaikkein yksinkertaisin kuin viisainkin.

Se tieto, josta me puhumme, on oikeastaan suurempi tai pienempi ei ainoastaan sen mukaan, kuinka ihminen enemmän tai vähemmän tuntee asioita, vaan myös sen mukaan, kuinka se enemmän tai vähemmän koskettaa sydäntä ja on enemmän tai vähemmän elävä. Ja sen mukaan voi myös uskon mitta olla pienempi tai suurempi. Ja mikä on vielä enemmän: jos tieto on kuollut, niin ihmisellä ei ole ensinkään uskoa, vaikka hänellä olisi tietoa kuinka paljon hyvänsä. Niin ollen voi viisas ja oppinut ihminen tietää, että ihminen on luonnostaan syntinen luontokappale, ja ettei ole olemassa mitään muuta sovittamaan Jumalan vanhurskautta kuin Jeesuksen lunastus, ja hän ei kuitenkaan usko Kristuksen päälle. Ja voi tapahtua niinkin, ettei hän ainoastaan sitä tiedä, vaan voi sen myös toimillisesti ja väkevästi osoittaa muille, niin ettei kukaan voi sanoa sitä vastaan, ja kuitenkin hän itse voi olla uskoton. Mistä siis johtuu, että sellainen ihminen on kaiken tietonsa kanssa uskoton? Siitä että kaikki hänen tietonsa on pelkästään kuollutta; se on

4. Loppiaisen jälkeinen sunnuntai

ainoastaan muistissa ja paljaassa järjessä, mutta jättää sydämen kylmäksi. Se ei ole Pyhän Hengen vaikuttama. Sitä vastoin voi yksinkertainen ihminen tietää ja olla vakuuttunut kaikesta tästä ja voi vedotakin siihen, mitä hän on kokenut omassa sydämessään.

Sen mukaan kuin nyt meidän tuntemisemme omasta hädästämme Jeesuksen puoleen ja Hänen suuresta rakkaudestansa ja sovinnostansa on enemmän tai vähemmän selkeä meille ja erilaisessa määrin liikuttaa meidän sydämiämme, sen mukaan voi myös meidän uskomme määrä olla erilainen. Kuitenkin usko voi olla autuaaksi tekevä, jos se vain on todellinen ja vilpitön. Vapahtajamme opetuslapset evankeliumissa olivat uskovaisia, vaikkakin he olivat **heikkouskoisia**. Tämän me näemme sekä Jeesuksen sanoista, että myös opetuslasten käytöksestä, kun he hädässensä pakenivat ensimmäiseksi Hänen tykönsä. Heidän uskonsa heikkous, minkä he näyttivät tässä tilanteessa, saattoi ensi sijassa johtua siitä, että heidän tietonsa Vapahtajasta oli puutteellinen. He uskoivat kyllä Hänen **tahtovan** heitä auttaa, sentähden he menivät Hänen tykönsä ja rukoilivat sitä Häneltä; he uskoivat Hänen myös **voivan** auttaa, muutoin he eivät suinkaan olisi sitä pyytäneet; mutta kun Hän **makasi**, niin he eivät tietäneet tai ajatelleet Hänen kuitenkin voivan varjella ja valvoa heitä. Sentähden jos he olisivat paremmin ja elävämmin tunteneet Hänen kaikkivaltiaisuutensa ja kaikkitietäväisyytensä, niin heillä olisi myös ollut epäilemättä suurempi uskon rohkeus.

Niin kuin meidän uskomme voi nyt olla suurempi tai pienempi, sen mukaan, onko tieto enemmän tai vähemmän selkeä ja elävä; niin se voi edelleen myös olla vahvempi riippuen siitä, onko meidän suostumisemme evankeliumin todistuksiin Jeesuksesta ja Hänen kalliista sovinnostansa sydämessä; ja vastaavasti lujemmaksi tulee myös itse omistaminen. Mitä enemmän me saamme armoa rakastaa ja meidät valtaa se suuri asia, joka Jeesuksen kuolemassa on tapahtunut meidän pelastukseksemme, ja mitä luottavaisemmin me voimme omistaa itsellemme Hänen verensä ja lohduttaa itseämme Hänen rakkaudessaan, sitä suurempi on myös meidän uskomme.

Siihen että usko voi olla suurempi tai pienempi, voi olla monta syytä. Kaikki mikä voi lisätä tai vähentää Jeesuksen tuntemista meissä, kaikki mikä voi uudistaa tai tukahduttaa sitä, kaikki mikä voi saada meidät enemmän tai vähemmän antautumaan Jeesukselle ja iloitsemaan Hänessä, kaikki se voi olla syynä uskomme vähentymiseen tai lisääntymiseen.

Edellä olevasta voi nyt jokainen nähdä, että niin kuin usko voi yhdessä ja samassa ihmisessä kasvaa tai vähetä, niin Jumalan ja Jeesuksen tahto on, että syntinen uskollisesti ottaa vaarin Jumalan Hengen vaikutuksista sydämessään, niin että hänen uskonsa joka päivä enenisi, ja hän niin kasvaisi Jeesuksen Kristuksen autuaassa tuntemisessa. Sillä surkea on sellainen tila, ettei meillä ole emmekä voi lujasti tarttua uskallukseen meidän Vapahtajaamme; ja

4. Loppiaisen jälkeinen sunnuntai

toiselta puolen ei autuaallisempaa tilaa olekaan kuin se, että me kokonaan voimme uskoa itsemme Herralle Jeesukselle sekä lapsenmielisesti tyytyä Hänen tahtoonsa, ja kaikkeen mitä Hän antaa sekä hengellistä että ruumiillista. Kuitenkin Jumalan lapsille tapahtuu usein, että epäusko kiusaa heitä, niin että he tulevat alakuloisiksi niin kuin opetuslapset päivän evankeliumissa eivätkä voi saada oikeaa näköä Armahtajansa uskollisesta sydäimestä. Tällaisessa tilassa pysyköön Jumalan lapsi niin kuin parhain taitaa, Vapahtajansa luona rukouksessa ja tulkoon Hänen eteensä uudelleen siunattavaksi, pyytäköön myös sydäimestä Häneltä anteeksi mitä on rikkonut, kun hän tutkii ja havaitsee olleensa syyppä siihen, että Jeesuksen täytyi salata itsensä häneltä, ja ajaksi pitää hänet erossa Hänen läsnäolemisensa autuaallisesta tuntemisesta. Kuitenkaan älköön sellainen sielu antako periksi. Vapahtaja on se sama, Hänellä on sama armahtavainen ja hellä sydän kuin ennenkin. Tämän kyllä pitäisi helposti kehottaa jokaista armoitettua syntistä yhä useammin ja sydämellisemmin uudistamaan liittonsa Jeesuksen kanssa ja kokonaan sydämellä, sielulla ja mielellä antautumaan Hänen omakseen. Niin kauan kuin me lepäämme Jeesuksen verisillä käsivarsilla, meidän käy aina hyvin.

Päivän evankeliumissa me voimme myös nähdä opetuslasten esimerkistä, mitä edustuotavaa vaivaisella syntisellä on, kun hän on käsittänyt sellaisen uskalluksen Jeesukseen, että hän rohkenee heittäytyä Hänen eteensä armoa kerjäämään; nimittäin juuri sitä samaa kuin opetuslapset tekevät tänään: ” **Herra, auta meitä, me hukumme.**” Meillä ei ole muuta näytettävää Jumalan edessä kuin hätämme ja viheliäisyytemme. Siksi meidän täytyy samalla tavalla hengellisessä hädässämme tulla Vapahtajan tykö ja sanoa Hänelle: Herra Jeesus! ellet Sinä auta minua, niin minä olen hukassa. O! joka näin tulee Vapahtajan luokse, se löytää totisesti avun. Jeesuksen sydän liikkuu pian armahtamaan sellaista viheliäistä syntistä, ja Pyhä Henki vakuuttaa hänet siitä, että Vapahtaja ja koko Hänen ansionsa on hänen omansa, josta hän saa uskossa noutaa voimaa, lohdutusta, siunausta ja paranemista haavoitetulle sydämellensä.

Tässä tilanteessa minä tahtoisin myös muistuttaa jokaista oikein huomaamaan sen kerrassaan vahingollisen harha-askeleen, joka kääntymättömien ihmisten keskuudessa on niin tavallinen, ja joskin se kukaties johtuu hyvänsuopaisuudesta ja halusta lohduttaa murheellista, mutta joka kuitenkin selkeästi osoittaa heidän hyvin suuren taitamattomuutensa; nimittäin sen, että koska joku ihminen, ystävä tai sukulainen, Jumalan Hengen väkevän armon kautta tulee sielunsa hädän tuntemaan ja rupeaa pelkäämään tuomiota, kuten usein kuolinvuoteella tapahtuu; niin läsnäolijoiden on usein vastoin Jumalan sanaa tapana lohduttaa sellaista ihmistä sillä, että hän on ollut nuhteeton, hurskas ja rakastettu ihminen maailmassa ja voi sentähden olla vakuuttunut autuaaksitulemisestaan. O! te taitamattomat ihmiset, jotka sillä

4. Loppiaisen jälkeinen sunnuntai

tavalla rupeatte lohduttamaan; olkaa varmat, ettei sellainen lohdutus koskaan voi rauhoittaa katuvaista sydäntä; ja huomatkaa myös se, että sellainen puhe estää Jumalan Hengen työn, Hänen, joka tahtoisii ajaa ihmiset tuntemaan syntinsä saadakseen sitten kirkastaa hänelle Herran Jeesuksen. O! jospa siis kaikki, jotka kuulevat sairasten ystäviensä kuolinvuoteella valittavan opetuslasten tavoin: ”Herra, me hukumme”, tahtoisivat silloin tunnustaa, ettei ihmisellä itsellään ole vähintäkään, johon hän rakentaisi toivonsa, vaan opastaisivat sellaista sitä vastoin Hänen tykönsä, joka ei koskaan väsy armahtamasta. Paljas järkikin näkee tyhmänä sen, että me tiedämme ja tunnustamme Jumalan Pojan täytyneen verta hikoilla, antaneen itseään lyödä, pilkata, orjantappuroilla kruunata, suomia, ristiinnaulita sovittaakseen ja maksaakseen meidän edestämme, ja kuitenkin me tahdomme lohduttaa itseämme omalla siveydellämme ja hyvyydellämme. O! suokoon Jumala, että kaikki, jotka viheliäisyytensä tuntevat, tahtoisivat niin huonoina, niin paljaina, niin hätääntyneinä ja niin syntisinä kuin ovat, kohta mennä Vapahtajan tykö ja sanoa Hänelle: Minun Vapahtajani! minä näen viheliäisyyteni niin suurena, että minun täytyy hukkuu, ja Sinä näet sen vielä paremmin kuin minä. Ah, Herra! sentähden pelasta minut, muuten minä hukun; minulla ei ole mitään neuvoa, ellet Sinä tahdo armahtaa minua. — Totisesti tämä on sitä oikeaa lääkitystä sydämelle. Mikään muu ei voi sitä autuaaksi tehdä kuin Jeesuksen veri ja haavat.

Tämä siis on uskon ominaislaatu, että se **yksinänsä nojaa armoon** mutta ei mihinkään omaan ansioon. Se ei myöskään mitään hyödytä, että me johdatamme ihmisiä miettimään ja katselemaan omia hyviä avujansa, joitten kanssa he tulevat kuitenkin kadotetuiksi, elleivät tule Jeesuksen veressä vapahdetuiksi ja pyhitetyiksi.

Lopuksi me voimme vielä evankeliumistamme oppia sen, että kaikki mitä me aloitamme ja otamme eteemme Jeesuksen nimessä Hänen neuvonsa ja suostumisensa mukaan, sen pitää menestymän, ja siihen me voimme aina rohkeasti luottaa. Sentähden rukoilkoon tosi kristitty aina: johdata minua, Herra Jeesus!, Sinun sydämesi halun mukaan. Ja jos silloin vastoinkäymisen ja murheen aallot tahtovat hyökätä meidän päällemme, niin meidän ei tarvitse ensinkään peljätä, kun vain tiedämme Jeesuksen olevan kanssamme. Mutta jos Jumalan lapsi joskus tahtoisii alkaa jotakin omalla kädellään ja mielisi tahtoa auttaa itse itseänsä, niin hän saisi totisesti kärsiä tuskaa ja pelkoa sydämässensä siitä, ettei hän sitä ole alkanut Vapahtajan kanssa eikä ole ottanut Häneltä apua ja lohdutusta.

Rukoilkaamme sentähden kaikki, että Hän iankaikkisen rakkautensa tähden tahtoisii myös kulkea meidän kanssamme ja siunata meitä jokaisella askeleella tämän maailman läpi. Pyytäkäämme Häneltä erityisesti sitä armoa, että meidän silmämme olisivat lakkaamatta kiinnitetety Häneen ja Hänen veriseen

4. Loppiaisen jälkeinen sunnuntai

ansioonsa. Jos meillä on tämä aina silmiemme edessä, niin me voimme myös luottavaisesti kulkea tämän maailman läpi ja kerran ilolla jättää sielumme Hänen kalliisti lunastamanaan omaisuutenaan Hänen käsiinsä.